

# Українські вечорниці

## «Ну що б, здавалося, слова...»

(До Дня української писемності  
та мови)

*/ Святково прибраний зал. На фронтальній стіні назва заходу, вислов –  
лювання відомих людей про мову. На стінах вишиті рушники. У цент –  
рі – стіл, накритий білою скатертиною, на якому – портрет класиків  
української літератури, колоски та пучечок калини /*

### Вислови про мову

1. Поки живе мова в устах народу, до того часу живий і народ.  
К. Ушинський
2. Мова – втілення думки. Що багатша думка, то багатша мова.  
Любімо її, вивчаймо її, розвиваймо її!  
М. Рильський
3. На Україні повинно мати силу тільки українське слово.  
В. Винниченко
4. Безсмертя народу – у його мові.  
Ч. Айтматов

**Господар:** Добрий день вам, люди добрі!  
Щиро просим до господи!  
Раді ми усіх вітати,  
Щастя і добра бажати!

**Господиня:** Щасливі ми, що народились і живемо на такій чудовій, багатій, мальов –  
ничій землі – на нашій славній Україні. Тут жили наші прадіди, тут жи –  
вуть наші батьки, тут корінь роду українського, що сягає сивої давнини.  
І де б ми не були, скрізь відчуваємо аж до сліз, зачувши рідне слово...

**Господар:** Сьогоднішнє свято – ще одна сходинка до родинного єднання. Заходьте,  
будь ласка, на свято. Хай буде вам затишно, тепло, мов у хаті своїй, хай  
щира розмова і бесіда мудра розквітає у душах ваших.

**Господар:** Шановні вчителі, батьки, учні та гості нашої школи! Щиро запрошуємо  
вас до нашої оселі на хліб та сіль, на слово щире, на бесіду мудру, на на –  
ше родинне свято – торжество рідної мови...

**Господар:** Ми раді вітати вас на наших вечорницях «Ну що б, здавалося, слова...»  
 Адже мова – це той інструмент, який єднає націю, народ в єдине ціле. Це великий скарб, який треба шанувати, берегти і розумно збагачувати. Я переконаний, що тут зібралися справжні українці, шанувальники рідного слова, знавці бездонної скарбниці нашого фольклору, української пісні.

**Господар із хлібом на вишитому рушнику:**

Хлібом у нас зустрічають гостей,  
 Хліб на весіллях цвіте в короваї.  
 І кращих на світі немає вістей,  
 Ніж – хліб уродився у рідному краї!  
 Священна хлібина лежить на столі –  
 Запашна, і рум'яна, й висока.  
 Знають усі – і старі, і малі,  
 Що то рук хліборобських неспокій.  
 Хліб священний лежить на столі –  
 В нього запах жнив'яного літа.  
 Хай завжди буде хліб на столі  
 І, як сонце, сіяє над світом.

**Разом:** Хлібом-сіллю вас вітаєм  
 І здоров'я всім бажаєм.  
 Під веселий рідний спів  
 Посилаєм вам уклін.

*/ Звучить пісня «Ой зелене жито, зелене» /*

**Господар:** А ось і наші перші гості. Ласкаво просимо!

*/ Входять діти /*

**І учень:** Біля двору яворина,  
 Все село – моя родина,  
 Краю рідний мій!  
 В мене є свій рідний край билинний,  
 Де народ такий гостинний,  
 Краю рідний мій!  
 Я люблю твої простори  
 Аж до зір і понад зорі,  
 Краю рідний мій!  
 Все моє – ліси і ріки,  
 Мова, дана нам навіки,  
 Краю рідний мій!

**II учень:** Мова! А що таке мова? Народ говорить: слово до слова – зложиться мо – ва. А наш славний поет Тарас Шевченко ось як про неї каже:  
 Ну що б, здавалося, слова...

Слова та голос – більш нічого,  
А серце б'ється – ожива,  
Як їх почує...

2

**III учень:** «Найбільше і найдорожче добро в кожного народу – це його мова, ота багата скарбниця, в яку народ складає і своє давнє життя, і свої споді – ванки, розум, досвід, почування», - писав Панас Мирний.

У світі існує понад 6 тисяч мов. Кожна мова неповторна. Як не існує веселки без різнобарв'я кольорів, так не існує людства без барвис – того вінка мов, однією з кращих квіток якого є наша українська мова – державна мова України.

**IV учень:** Мово рідна, де твої світанки?  
Де козацтва мудра суєта?  
Чи зустріне ще тебе на ганку  
Мати-Україна золота?  
Мово рідна! Ох, які ж бо люди...  
Серце в грудях болісно стиска,  
Що тебе понівечили люди,  
Ласого шукаючи шматка.  
Мово рідна, ти – життя народу  
І культури рідної краса.  
З-під меча недолюдка-заброди  
Твоя сила знову воскресла!

*/ На сцені з'являється мати з дочкою /*

**Мати:** Чуєш, дитино, як співає пташина?  
Скоро народиться день.  
В білих віночках над ставом калина  
І у віночках пісень.  
Неба торкнулося перше проміння,  
Пісня злітає у світ.  
Пісня любові і ніжне цвітіння,  
Щирий весняний привіт!  
Світиться радісно днина погожа,  
Сонце веселе сія.  
Квіточка кожна на іншу не схожа,  
Пісня своя в солов'я!  
І у людей на землі різна мова,  
Кожна на лад свій звучить.  
А серед них і моя – світанкова –  
Мова у небо летить.  
Світла, моя, українська, пречиста –  
Рідна, як Небо й Земля!  
Ніжна, барвиста, свята й промениста,  
Нею любов промовля!

Чуєш, співає пташина над містом –  
Спів її в пісні луна.  
Мова моя, пресвята і пречиста,  
В серці моїм ожива.

3

**Дочка:** Рідна моя мова – материнське слово!  
Буду пам'ятати завжди я про те,  
Як навчала мати слово шанувати  
І не оскверняти, бо воно святе.  
Рідна моя мова – пісня колискова  
Про усе казкове на своїй землі,  
Ніжнопелюсткова мова світанкова,  
Та, яку вживають птахи і джмелі.  
Рідна моя мово! Маминаму слову  
Я вклонюсь, як хлібу і святій воді.  
Пригадайте, діти, хто ви і чиї ви,  
І прийдіть додому назавжди,  
Щоб напитись щедро маминої мови –  
Чистої, джерельної води.

*/ Мати сідає за вишивання. У задумі схиляє голову. Звучить сумна мелодія /*

***Інсценізація поезії В.Сіренка «Балада про перевертня»***

**Читець:** Ой за ворітоньками тітка Харитина  
Билася, мов горлиця, виглядала сина.

**Мати:** Зранку виглядаю, лиш зоря заграла,  
Не видно синочка, синочка немає.  
Хлопчаком в Росію виїхав блукати  
І забув дорогу до рідної хати...  
Тільки прилітають із країв далеких  
Щовесни до мене стомлені лелеки  
Та іще дві ластівки під зруділу стріху  
На легку розраду, на весняну втіху.

*/ Мати прислухається до мелодії /*

**Читець:** Защебече пташка на хиткій дротині,  
І здається тітці, що не в самотині...  
А як павутиння попливе над лугом  
Й відлітають птахи, знову стогне мати...

**Мати:** Скільки тебе, голубе, буду виглядати?  
Приїзди скоріше. Ждати вже несила.  
Вже мене гукає по ночах могила.

*/ У глибині сцени з'являється юнак /*

**Читець:** І, почувши, мабуть, матері зітхання,  
 Син таки приїхав рано, на світанні.  
 Йде він через поле, йде він попід гаєм.  
 Тітка Харитина з хати вибігає  
 І летить назустріч, наче біла птиця.  
 Простягає руки, чорні від землиці,  
 До свого серденька сина пригортає.

**Мати:** Милий мій лебедику,  
 Як же ти живеш?

*/ Син відсторонюється від матері /*

**Син:** В общем я живу неплохо.  
 Ну зачем, маманя, эти слёзы, вздохи?..

**Читець:** Тітка заніміла.

**Мати:** Що це він белькоче?

**Читець:** Уночі не спала, виплакала очі.  
 А як заясніло у долинах зранку,  
 Відшукала в скрині нашу вишиванку.  
 Випрала, на сонці вигріла сорочку,  
 Мов колись у біле одягла синочка  
 Й повела на луки, у густу діброву,  
 У проміння щедre, у росу ранкову.  
 Заспівали сину солов'ї про літо,  
 Посміхнулось небо, уклонились квіти,  
 Закружляло всюди маєво зелене.  
 Син просяяв раптом і промовив: «Нене!»

*/ Клякає перед матір'ю на коліна, цілує їй руки /*

**Син:** У рідному краї і серце співає,  
 Лелеки здалека нам весни несуть.  
 У рідному краї і небо безкрає,  
 І ріки-потоки, мов струни, течуть.  
 Тут кожна травинка і кожна билинка  
 Вигойдують мрії на теплих вітрах.  
 Під вікнами мальви, в саду материнка,  
 Оспівані щедро в піснях.  
 Тут мамина пісня лунає і нині,  
 Її підхопили поля і гаї,  
 Її вечорами по всій Україні  
 Співають в садах солов'ї.  
 І я припадаю до неї вустами,  
 І серцем вбираю, мов спраглий, води.  
 Без рідної мови, без пісні, без мами  
 Бідніє, збідніє земля назавжди...

**Господар:** Гляньте, а до нас ще гості поспішають. Щиро просимо до нас на свято!

**Господиня:** Хто ти, хлопчику маленький?

**Українець:** Я – син України – неньки.

Українцем я зовуся

І тим іменем горджуся.

**Господиня:** А по чім тебе пізнаю?

**Українець:** По вкраїнському звичаю.

В мене вдача щира, сміла,

Є відвага духа й тіла.

І душа моя здорова!

Українська в мене мова!

**Господар:** Хто ти, дівчинко маленька?

**Українка:** Українка молоденька!

Я – дитина українська,

З козацького роду.

Україна то є назва

Славного народу.

І як мені Україну

Щиро не любити?

Мене мати по-українськи

Вчила говорити.

І як мені Україну

Щиро не любити?

Мене вчили по-українськи

Господа молити!

За свій рідний край і нарід

Ми Господа молим:

Зішли, Боже, Україні

І щастя, і долю.

*/ Входить дівчинка /*

**Дівчинка:** Не ламай у лузі гілку калинову –

Сиротою станеш, як забудеш мову.

Можеш призабути запах рути-м'яти,

Але рідну мову мусиш пам'ятати.

Можеш не впізнати голосу діброви...

Тільки не зрікайся маминої мови!

*/ Звучить пісня «Ще малий, але сміливець» /*

**Господиня:** А що за вечорниці без веселого українського танцю? Музики, заграйте нам нашої, української! Потанцюємо, старий? Згадаймо літа молодії!

Дівчата, хлопці! Анумо, до танцю!

6

/ Виконується український народний танець «Гопачок» /

/ Чути стукіт. Входять хлопець з дівчиною /

**Хлопець:** Добридень вам, люди добрі! Чи дозволите завітати до вас на вечорниці?

**Господар:** Авжеж, заходьте, ласкаво просимо! Добрим людям наша хата завжди відчинена.

**Господиня:** Хоч не знаєм, звідки ви – чи з півдня, чи з півночі – до нашої оселі прийшли, все ж просимо сідати та добре слово сказати.

**Господиня:** Ви вслухайтесь, як чудово  
Звучить вкраїнська рідна мова.  
Яка співуча й мелодійна,  
Як пісня мамина спокійна!  
Яка гучна і величава,  
Як України в світі слава!  
Яка до болю рідна й мила!  
О мово! Ти мене зростила  
На Україні, в ріднім краї,  
Де сонце, як окраєць хліба сяє,  
Де золотом пшениця родить,  
Де п'є з Дніпра веселка воду,  
Де на оспіваних просторах  
Замріяні сади цвітуть.

**Дівчина:** Солов'їну, барвінкову,  
Голосисту – навіки –  
Українську рідну мову  
В дар дали мені батьки.  
Берегти її, плекати  
Буду всюди й повсякчас,-  
Бо ж єдина – так, як мати,-  
Мова в кожного із нас.

**Хлопець:** Любіть Україну у сні й наяву,  
Вишневу свою Україну,  
Красу її вічно живу і нову,  
І мову її солов'їну.

**Дівчина:** Ой яка чудова українська мова!  
Є в ній ліс, лісочок, пуща, гай, діброва,  
Бір, перелісок, чорноліс. Є ще байрак!  
І така розкішна, і гнучка, як мрія...  
Є у ній хурделиця, віхола, завія,  
Завірюха, хуртовина, хуга, заметіль...  
Та не в тому справа, що така багата.  
Помагало слово нам у боротьбі,  
Кликало на битву проти супостата,  
То звучало сміхом на полях плаката,  
І за все це, мово, дякуєм тобі.

**Хлопець:** Як гул століть, як шум віків,  
Як бурі подих, - рідна мова.  
Вишнева ніжність пелюстків,  
Сурма походу світанкова,  
Неволі стогін, волі спів,  
Життя духовного основа.

**Господар:** «І чужому навчайтесь, й свого не цурайтесь...» - закликає нас великий Кобзар. Любов до нашої неньки - України починається з любові до рідної батьківської домівки, до пам'яті про стежки дитинства, до мудрості народної казки, пісні, прислів'я.

**Господиня:** А скільки прислів'їв, приказок склав наш народ про слово та його значення. Давайте послухаємо деякі з них.

**Учні:**

- Народ скаже – як зав'яже.
- Слово – не горобець: вилетить – не спіймаєш.
- Добре слово багато важить.
- Добре слово – квітка, погане – колючка.
- Добре слово краще за золото.
- Краще мудре мовчання, ніж дурне казання.
- Мотузок добре довгий, а слово – коротке.
- Одне слово скажи, а два послухай.
- Рана загойться, а зле слово – ніколи.
- Слово кажи, та про наслідки думай.
- Слово там допоможе, де й рука не може.
- Тепле слово зігріває душу.

**Учитель:** А зараз ми перевіримо, чи добре знають усну народну творчість наші п'ятикласники, що завітали до нас на вечорниці. Отже, оголошую конкурс перший – «Здійсни пошук». Я називаю частину прислів'я, а ви його – го закінчуєте.

- Спочатку подумай...( а потім скажи).
- Умій вчасно сказати...( умій і змовчати).
- Не хочеш почути неприємних слів...( не говори їх сам).
- Краще недоговорити...( ніж переговорити).
- Слово – не стріла, а...( ранить глибше).
- І від солодких слів...( буває гірко).
- Гостре словечко...( коле сердечко).
- Слово до слова...( зложиться мова).
- Дурний язик голові...( не приятель).
- Птаха пізнають за пір'ям...( а людину за мовою).

**Учитель:** Оголошую конкурс другий. Вам слід відгадати слово за поданими епіте –

- 1) золота, холодна, мінлива, жовтогаряча, врожайна, багата, сумна, прекрасна, зажурена, багряна, мрійна, поетична (осінь);
- 2) свіжий, смачний, священний, батьківський, пищенний, запашний, пухкий, рум'яний, хрумкий, білий, чорний (хліб);
- 3) легковажна, серйозна, пуста, розумна, працьовита, освічена, порядна, хороша, несправедлива, щаслива, ввічлива, гуманна, сувора, скромна, щедра (людина);
- 4) важка, легка, людська, натхненна, приємна, щоденна, сумлінна, улюблена, чесна, корисна, титанічна, копітка (праця);
- 5) співуча, оксамитова, солов'їна, літературна, ласкава, рідна, зрусифікована, засмічена, тиха, дзвінка (мова).

**Учитель:** Конкурс третій. Визначте, з якої частини мови побудований вірш «Пи – санка».

*Гарна, дивна, люба, чарівна.*

*Зоряна, чудесная, ясна.*

*Загадкова, мальовнича і свята,*

*Життєрадісна, промовиста, моя...*

*Великодня, жива, розписана,*

*Кольорова, різнобарвна, живописна.*

*Красномовна, самобутня, не німа.*

*Заповітна мамина й бабусина краса.*

*Незнищенна, вічна, славна, дорога,*

*Збережена, відроджена, багатая.*

*Покутська, лемківська, гуцульська і подільська,*

*Херсонська, харківська, одеська і волинська,*

*Барвиста закарпатська і славна запорізька,*

*Полтавська, галицька, поліська й буковинська.*

/ Усі слова – прикметники /

**Учитель:** Давайте спробуємо ще поекспериментувати! Вашій увазі пропонується оповідання «Поселення Переможне». А ви, прослухавши його, повинні дати відповідь на запитання: «А в чому тут полягає експеримент?»

### *Поселення Переможне*

*Переповідають прийдуці покоління повчальні та пізнавальні повісті про преславних предків. Переказують повір'я про походження поселення Переможне та про подвиги прехоробрих пращурів.*

*Посунули печенізькі полки на пренепорочних праведних поселенців. Посланці, побачивши поганців, повідомили побратимів про потаємний прихід, по-зрадницьки підготовлене побоїще.*

*На поталу прадіди поселення не передали, поклявшись праведно й презавзято поквитатись з превражими печенігами. Підготувались до походу правдошукачі, попросили в прадідів прощення, поклонилися пра –*

ведним, потім прилаштували похідне повіддя й поїхали з побратимами у пречисте поле.

*Прелюте побоїще перетерпіли преславні предки. Порохом пістолів та попелом пожеж переповнювалось повітря, пострілами поглинались простори.*

*Перемогли предки, побороли полчища прийшлих покручів поган – ських правдошукачі, помстившись за поселення, і з перемогою, по – дзвенькуючи поводами, повернулися.*

*По – дідівському поважно поклонилися преславним переможцям прадіди, по – материнському подякували подруги, по – молодечому по – здоровили підлітки.*

*Преславна перемога праслов'ян нам'яталась предовго, а пройшли правіки – і перейшла предвічно у нам'ятне провиддя – поселення Пере – може.*

**Учитель:** У цьому оповіданні, друзі, використано усього 102 слова, які розпочи – наються буквою «п». Звичайно, щоб створити такі мовно – літературні твори – шедеври, потрібно дуже добре володіти словом, відчувати його багаті можливості й красу. А у цьому допоможуть нам словники.

**Учень:** Не бійтесь заглядати у словник:  
Це пишний яр, а не сумне провалля.  
Збирайте, як дбайливий садівник,  
Достиглий овоч у Грінченка й Даля.  
Не майте гніву до моїх порад  
І не лінуйтеся доглядать свій сад.

**Учениця:** Мова рідна...  
Вона мені за пісню і сльозу.  
Вона мені за тишу і за голос.  
Вона мені за зранену росу.  
Вона мені за розіп'ятий колос.  
Вона мені за кров моїх думок  
І за дитячу радість купавину.  
Вона мені – найбільша із тривог,  
Яку сама ніколи не покину.  
Вона мені тепло і сила рук,  
І море в бурю, й спокій на сивинах.  
Як серця матері моєї стук,  
Вкраїнська мова на моїй Україні.

*/ Звучить пісня «Рідна мова моя»/*

**Господиня:** Вже ми і наспівалися, і натанцювалися, а чи не час трохи пожартувати? Ми хочемо розповісти вам пригоду, яка трапилася із ледарем Вітьком.

- Автор:** Вітько-бідак страждає так,  
Аж здригує ногами!  
Він за столом, він пише твір  
«Я помагаю мамі».  
Старанно ручку він гризе  
Та супить брови грізно,  
Але нічого – хоч умри –  
До голови не лізе.  
Так ось тихесенько  
Зайшла в його кімнату мама.
- Мама:** Вітюнь, будь ласка, в магазин  
Сходи за сірниками.
- Син:** Ідея!
- Автор:** Вигукнув синок, а мамі:
- Син:** Ну й морока!  
Сама іди. Я твір пишу –  
Роблю важкі уроки.
- Автор:** І мама вийшла... А Вітько  
Швиденько пише в зошит.
- Син:** / пише /  
Я в магазин завжди ходжу,  
Коли мене попросять...
- Автор:** Хвилин за десять мама знов  
З'являється у дверях.
- Мама:** Вітюнь, картопельки начисть,  
А я зварю вечерю.
- Син:** Сама начисть!
- Автор:** Кричить Вітько.  
Та так, що ледь не лопне.
- Син:** Я твір пишу! Я – зайнятий!  
Сама вари картоплю!
- Автор:** Виходить мама, а синок  
Писати знов сідає.
- Син:** / пише /  
Я мамі сам варю обід,  
Вечерю та сніданок...
- Автор:** Радіє син.
- Син:** Не твір, а люкс!  
Оцінка буде гарна!
- Автор:** І геть не думає про те,  
Що він радіє марно!
- Учениця:** Як чудово, коли народ зберігає свою мову. Адже мова – це показник існування нації. Поки існує мова, існує народ. У різних куточках світу лунає сьогодні українська мова.
- Господар:** І як боляче усвідомлювати, що ми, живучи на своїй, Богом нам даній

11      землі, коли постала вже вимріяна Шевченком незалежна Україна, все ще зрікаємося мови наших пращурів, а значить, і свого національного коріння.

**Учень:**      Пишається Париж і Рим  
Одвічним рідним словом.  
Чого ж втрачаєм тільки ми  
Свою співучу мову?  
Без мови гине всякий слід  
І роду, і народу.  
Як пам'ятає мову рід –  
Не буде переводу.  
Ми краще на льоту помрем,  
Ніж бути в нас руїні.  
Ми нашу мову збережемо,  
Коли ми – Україна!

**Учень:**      Мова наша, мова - пісня стоголоса,  
Нею марять зими, нею плаче осінь.  
Нею марять зими, нею кличе літо,  
В ній криваві рими й сльози «Заповіту».

**Учениця:**    Купана-цілована хвилями Дніпровими,  
Люблена-голублена сивими дібровами.  
З колоска пахучого, з кореня цілющого,  
Із усмішки і сльози, сонця, вітру і грози  
Наша мова!  
Як осмута матерів, думи сивих кобзарів  
І дівочі переспіви синіх вечорів,  
Виплекана веснами і серцями чесними  
Наша мова!  
Як путівець між нивами – проста,  
Барвіста, наче далеч веселкова,  
Такою увійшла до нас в уста  
І в долю заясніла  
Наша мова!

*/ Виходить дівчина у білому з розпущеним волоссям і свічкою у руках.  
Склавши руки, промовляє «Молитву до мови» /*

**Дівчина:**    Мово! Пресвята Богородице мого народу! З чорнозему, з любистку,  
м'яти, рясту, євшан-зілля, з роси, з дніпровської води, від зорі і місяця  
народжена!

Ти зіцлювала втомлених духом, давала силу і здоров'я, довгий вік  
і навіть безсмертя тим, що пили Тебе, і невмирущими ставали ті, що  
молилися на дароване Тобою слово...

Мово наша! Пресвята незаймана Діво! Яничарами в степах впій –

мана, на курному шляху згвалтована, в дикий кривавий ясир ордищем погнана...

Мово наша! Передчасно постаріла, посивіла, змарніла, на хресті мук розіп'ята, в сибірі і на колими погнана, в соловецьких ямах згноєна, за моря і океани розвіяна, голодомором викошена, лютим чоботом розтоптана, стонадцять разів розстріляна, чорнобильською смертю засіяна...

Стаю перед Тобою і за всіх благаю: прости нас, грішних, повернись до нашої хати, звідки Тебе вигнано, вернись до нашого краю...

Прости! Воскресни! Повернись! Возродися! Забувай вічним і віщим словом від лісів до моря, від гір до степів. Освіти від мороку і освяти святоруську землю, Русь-Україну возвелич, порятуй народ наш назавжди!

Амінь.

*/ Виконується танець під мелодію пісні «А сорочка мамина біла-біла» /*

**Господар:** Наше свято потроху наближається до кінця. Ми були б раді та щасливі, якщо ви почерпнули з нього хоча б крихту чогось нового та корисного для себе, якщо понесли б у своєму серці бодай краплину любові до рідної мови.

**Господиня:** Не цурайтесь мови, люди,  
Рідного джерельця.  
Хай вона струмочком буде,  
Хай дійде до серця!

**Учень:** Хай вона в піснях лунає  
Кожен день і в свято.  
Соловейком хай співає  
В українській хаті.

**Учениця:** Не цурайтесь, люди, мови,  
Не цурайтесь роду.  
Як зачахне рідне слово –  
Не буде народу.

**Учень:** Вивчайте, любіть рідну мову,  
Як світлу Вітчизну любіть,  
Як стягів красу калинову,  
Як рідного неба блакить.

**Учениця:** Українська рідна мова –  
Милозвучна й чарівна.  
Сміло всім сказати можу:  
«Мови кращої нема!»

*/ Виходить мати з сином /*

**Мати:** Над всі багатства і припливи мод  
Шануймо мову серцем і вустами.  
Народ без мови – це вже не народ.  
Без мови всі б ми сиротами стали.  
Не одцурайсь, мій сину, мови –  
У тебе іншої нема.  
Ти – плоть і дух – одне-єдине,  
Зі словом батьківським – Людина,  
Без нього – просто плоть німа.  
Ідуть гріхи за нами і борги.  
Від них зректися – не шукаймо броду.  
Шануймо мову над усі боги,  
Якщо ми хочем зватися народом!

*/ Звучить пісня «Гей, шуми, великий луже» /*

**Господар:** Щось вечір такий довгий! І наговорилися, і насміялися, і наспівалися, і натанцювалися, аж їсти захотілося. А ви, дорогі гості, чи не хочете по – смакувати чимсь смачненьким? Що ти скажеш, господине? Чим почас – туєш наших гостей?

**Господиня:** Милі гості, прошу пригощатися!

*/ Господиня частує гостей пампушками /*

